

HORGÁSZNI APÁMMAL

Apám, aki sosem indult nélkülem horgászni, és akivel
már nem mehetek,
aki valójában sohasem horgászott, legalábbis amíg még
elkísértem volna,
már be sem tudná dobni a csalit, régebben sem tudta volna,
de más miatt, most azért, mert magatehetetlenül fekszik,
korábban meg, mert a horgászat csak alibi volt a kimenőjére,
bizonyos nők miatt, akik már sehol sincsenek,
anyám ápolja napi huszonnégyben, és még így is,
csukott szemmel, olyan erősnek látom, hogy tudom,
ha valaha is kimentünk volna horgászni, nemcsak lakásajtók előtt
álldogáltam volna órákat, szóval ott a vízparton sikerünk
lett volna együtt,
kifogtunk volna minden halat, mi lettünk volna a vizek királyai,
közösen birtokoltunk volna mindent, ami
nem lett volna árulás az anyámmal szemben.

Amikor én lettem apa, a fiamat nem engedtem el horgászni
a nagyapjával, bár akkor már lehet, hogy tényleg oda indult,
néha még halat is vitt haza anyámnak, nem olyan tápos boltit,
hanem amelyiken látszott, hogy megküzdöttek egymással,
apám algaillatú démonjai voltak azok a nyurgapontyok,
sokáig fárasztotta őket, a hülyeségeivel, hogy minden nő
egyforma és hasonlók, de előbb jól beetette őket mindenfélével,
ahogyan anyámat is, aki mindenkinek büszkén mesélte,
hogy mennyit jártam horgászni az apámmal gyerekkoromban,
hogy mennyire jó is ez, mert bezzeg
a mai gyerekek kitalált, virtuális világokban,
képernyőre hazudott dolgokat élnek át,
és mi lesz így belőlük.

A fiammal kitalált, virtuális világokban játszunk a monitor előtt,
együtt teljesítjük a hősi küldetéseket,

kiszabadítunk mindenkit a hazug, elnyomó birodalmak
börtöneiből, megmentjük a trónörökösöt, hogy ne kelljen
idejekorán szembesülnie a világ szennyével,
időnként összepacsizunk, amikor sikerül legyőznünk
a nagy, cápafejű démont, az egyik főellenséget,
néha ilyenkor a gyerek megkérdezi, hogy mikor megyünk
horgászni,
hiszen én is sokat jártam apámmal, hiába mondom, hogy az
nem olyan volt, előbb vagy utóbb el kell vigyem,
de igazán félek attól, hogy hiába indulunk majd el, a tópartra
soha nem érünk, mert fennakadunk valahol egy összegraffitizett,
homályos lépcsőházi folyosón, ahol sosem működik a lift.

METEOROLÓGIA

A deres fűre dobálom le csomagjaim,
lassan nedvesednek át az emlékek,
pedig állítólag jó idő lesz ma.
Nemcsak péntekenként reménykedem ebben,
hanem egész héten. Az időjárás-jelentés nem számít,
csak az, hogy elhiggyem a napsütést.
Hogy ne csámcsogjanak jókedvemen éhes ködök.
Az átvonuló zápor ne olvassa a fejemre
az ólomcseppeket, amikhez még ragaszkodom.
Valami távoli patak csobogása
akkor elindíthat valamit a tarkóm mögül,
ami lecsörgedezhet a gerincemen,
és miközben összeszedem vizes hátizsákomat,
abban reménykedhetek,
hogy egyszer majd poggyász nélkül indulok tovább.

MORFÉMA

Nem tudom, hogyan működik a ragozás,
pedig hallottam róla sokat nyelvtanórán, és
meg szerettem volna érteni, főleg a birtokos személyragot,
például zöldre csempézett falam.
Ez most már személyjel, változnak a dolgok,
de az nem, hogy sokáig csak iskolám volt,
meg a gyermekotthon átjárója,
ahol egy ajtófélfának meséltem el a sérelmeimet,
amiről lepattogzott a sok fehér jóindulat.
Mégiscsak voltak sérelmeim, sajátok.
Nem is olyan nehéz ez, minden, amit történt
leírható inflexiós toldalékokkal,
pedig még az alanyi ragozás sem volt egyértelmű:
hogyan egyáltalán vagyok-e?
A nevelőknek könnyen ment, azt mondták:
annak a fiúnak nincsen anyja.
Az elképzelhetetlen példamondat:
bazament az ünnepekre a családjához.
A nyelvtanórán, ahol semmire sem gondoltam,
de minden eszembe jutott a fosztóképzőkről: -talan, -tlan
elé helyettesíthető: boldog, anya.
Iskola után a szorongásom drótkerítést font
közém és az utcán sétáló többiek közé, akikre
azt a személyes névmást használtam, hogy *ők*.
Aztán jöttek a rosszul ragozott búcsúzások
és újraismerkedések,
felőttkoromra megtanultam jól a névmásokat:
őket irigyelni, *tőlük* félni, beszólni *nekik*.
Nem tudtam, hogy ragozni veszélyes,
a pénztártól való távozás után gyorsan kellett futnom,
a mozgólépcsőt csak saját felelősségre,
de mindig süllyedésre használtam, lefelé.
A legmélyebb ponton egy lélekgyógyász várt,
szenzációsán pontos volt a nyelvtani tudása,
azt mondta, akinek nincs mit vesztenie, nemcsak boldogtalan lehet,
hanem éppen ezért boldog is. Döntsem el,

van-e helye képzőknek az életben.
Örültem, hogy helyes a nyelvi szerkezet,
amely létrejött, ahogy a nyelved a számban...
Korábban alig használt szavakat kezdtem ragozni,
Szerelem–szerelmem, család–családom,
fiú–kisfiam, aki rögtön ismerte a birtokos szerkezetet.
A pszichológus ragaszkodott hozzá, hogy
márpedig anyja mindenkinek van,
tegyem birtokosba nyugodtan: anyám,
akkor is, ha meghalt, mielőtt megismerhettem volna.
Ma már nem akarom elveszíteni a lehetőséget,
hogy behunytt szemmel elképzeljem,
ahogy körbefonná tarkómat az ölelése,
nem nyomaszt levakarhatatlan graffitiként
a feltételes mód sem.
Az utolsó terápiás ülésen feladatot kaptam:
vegyek valamit, ami nem él soká,
és ami az anyámat szimbolizálja.
Búcsúzzam el tőle, és gyászoljam meg.
Csupa toldalék és igekötő az élet,
nem tudom, miért,
de egy gerbera lett az. Sokat
sétálunk, mutatom a családnak a kerítést,
amely mögött a gyermekkorom toldalékaival dekáznak a srácok,
nemsokára közülük taníthatunk valakit új nyelvtani formákra:
biztonság-ban, szeretet-tel, otthon-od.
Ez a tervünk a családom-mal,
nem sodródok már a morfémák között,
a vázában fonnyadó gerberától is elbúcsúztam.
Szép volt hervadása,
ezüst könnyként hulltak le sz
i
r
m
a
i.